

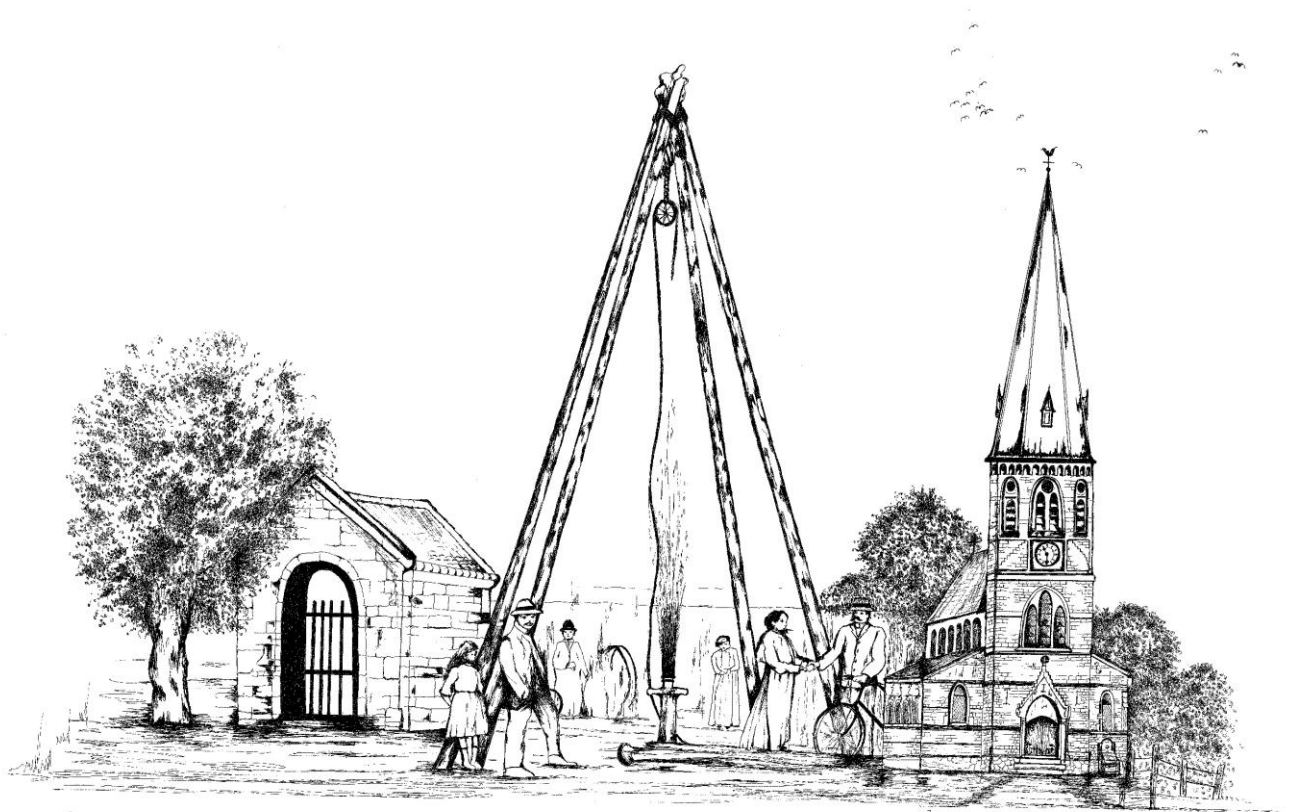
3630 Maasmechelen

België – Belgique

P.B-P.P

P 916776

Heemkring 't oude grimbiaca
Schoolstraat 17 - 3630 Maasmechelen
Tel.nr. 089/ 76 29 68 en 0494-891564

13

't oude grimbiaca

B-3630 MAASMECHELEN

1 - 2017

Verantwoordelijke uitgever: Dubois Carlo, Engelstraat 7, B-3630, Maasmechelen

Inhoudsopgave

- 2. Voorwoord Voorzitter
- 3-28 Columns @Jean
- 29-31 Laatste door ons gepubliceerde @ Jean
- 32 Datums kerktentoonstellingen

Bestuursleden

Voorzitter: Carlo Dubois, Engelstraat 7, Opgrimbie tel.089 –762968

E-mail : ford.rs200@gmail.com

Secretaris: Alojz Rak, Schoolstraat 17, Opgrimbie tel.0494-891564

E-mail : lojzerak@live.be

Penningmeester: Marc Vanloffeld, Steenkuilstraat 143 Maasmechelen

E-mail : marc.vanloffeld@telenet.be

Activiteiten 2017

Elke eerste maandag van de maand infoavond van 18.00 – 22.00 uur, ingang zijkant Wijkcentrum Hoekstraat 1 Opgrimbie, foto's en documenten scannen we in of fotograferen wij. Tevens kunnen vanaf nu VHS videobanden omgezet worden naar DVD.

Erfgoeddag 23-april 2017 in het Wijkcentrum Hoekstraat 1

Kom les volgen in het oude klaslokaaltje en kom zo meer te weten over het onderwijs in het kerkdorp door de jaren heen. Kom eens neuzen in oude lesboeken of leer schrijven met griffel en lei. Herken je jezelf, je ouders of grootouders op de talrijke foto's? Inkom: GRATIS

Activiteiten in de Kristoffelkerk

Voorwoord

Als jullie dit lezen zijn wij weer hard aan het werk geweest om opnieuw klaar te staan op erfgoed dag 2017. Toch willen wij even terugblikken op 2016. Zeker omdat wij 1 van onze hardste werkers hebben moeten afstaan. Jean Dexters was onze vaste Columnschrijver met een vaste rubriek @ Jean. Deze rubriek was altijd te lezen op de laatste pagina's van ons heemkundig tijdschrift. Als dank voor al zijn werk hebben wij dit allemaal nog eens samengevat en wij doen dit met extra beeldmateriaal dat gemaakt werd op onze tentoonstellingen die wij samen met hem hebben mogen brengen. Niet te vergeten dat wij beiden samen bezig waren met een eigen versie te brengen in boekvorm over het wel en wee in ons dorp. En daarvoor brengen wij tevens uit 1 van de @jean Columns die nog gepubliceerd dienden te worden als speciaal eerbetoon aan onze veel te vroeg vertrokken vriend en medewerker Jean Dexters.

Voorzitter Carlo Dubois

Merci actie. 2016

Zuster Hubertine —

Natuurlijk word je geboren. Mij óverkwam het op een woensdag. Na een normale periode van dracht - waar mijn ma graag haar volle medewerking aan verleende - was ik er dus. Even voor het middaguur, met een eerste strikt persoonlijke oerschreeuw die meteen deed denken aan de bekendere tenoren in de operawereld van het moment.

De temperatuur op die bewuste dag was ergens tussen de 0.0° en 96.2° Celsius. Het was half bewolkt en de gemiddelde windsnelheid, overwegend uit het westen waaiend, bedroeg om en nabij de 30 km/uur.

Grimbede, 50 56' Noorderbreedte & 5°40' Oosterlengte, een niet te versmaden inwoner rijker.

Hoofd, benen, armen, vijf vingers aan elke hand, vijf tenen aan iedere voet, een nog veerbaal non-verbale pisseboe: het bleek allemaal aanwezig. Ook mijn oren zaten op de juiste plaats. Wat er tussen die oren zou komen te zitten: de verdere toekomst zou het moeten duidelijk maken.

Iedereen vaneigens dik tevreden dus. Dat web.

Het eerste gedacht, het eerste gesnik, het eerste gekreun, de eerste pipi, de eerste kaka, het eerste gebabbel, de eerste wassing: het zorgde alom voor tevredenheid.

Het ware beven diende zich aan op de dag dat de weg naar de bewaarschool werd ingeslagen. Dat moest bij moeder achter op de fiets.

Ik werd er onthaald door Eerwaarde Zuster Hubertine. Direct wist ik dat ik in haar smaak viel. Moest daar zelfs niet echt iets buitenmaats voor doen. Schoolmatig kwam er na een paar weken wel de wetenschap opzetten dat ik niet hield van maandagen.

Zuster Hubertine, erg klein van gestalte, zoals dat voorkwam bij mensen van die generatie, onderhield voortdurend fijne contacten met mijn ma. Ook zij was bijlange na geen dubbele meter. Dan ging het over de kledij waarin ik op de speelplaats verscheen. Telkens prees de zuster het werk van mijn ma op dat vlak de hemel in.

Oké, de tijd, de jaren verliepen aan het tempo van dagen en nachten. De kleuterklassen gingen behoren tot de geschiedenis. Over de lagere school aan de Heirstraat, toen nog Heerstraat, denk ik: ik kan er kort over zijn. Vooral herinner ik mij het vierkleurige houten regeltje, 30 centimeter lang, een centimeter dik, met aan elke zijde een andere kleur.

Dat regeltje kleurde onze dagen lang voor een onnozele commerciële tv-zender daartoe overging.

Enfin soit. Contacten tussen zuster Hubertine en mijn moeder bleven. Zelfs nadat ik reeds naar de Oefenschool in Mechelen fietste.

Medegeweten mag worden dat er een auto kwam. De beide ouders hadden intussen wel nachten wakker gelegen omtrent de vraag of ze daar al niet iets te oud voor waren, maar een verder niet te omschrijven Grimbedenaar wist hen dat uit het hoofd te praten.

Vooral omdat de man toevallig iemand kende die zijn DAF Variomatic wilde verkopen. Zo'n automatische transmissie moest het makkelijk genoeg maken om daar dan mee rond te hossen in de buurt.

Zonder hier aan politiek te willen doen, maar ook in de jaren zestig moest er al eens een nieuwe regering verkozen worden. Mijn pa maakte daar in de ochtend korte metten mee. Voor de hoogmis zat hij al zonder stem. Geen probleem, ook op de andere zondagen had hij weinig kerkelijke liederen op zijn zang, wist pastoor Vranken in stilte.

Mijn ma ging na de mis het schoolgebouw binnen. In de rij voor het stemlokaal stond daar ook zuster Hubertine, altijd goedlachs, plus een andere non van het meer norske, zure type. Er werd gevraagd hoe het met mij ging. Andere koetjes en kalfjes kwamen in de wachtende rij aan bod. Over het koningshuis, de voetbal en de Lotto viel er anderzijds geen woord.

Plots zegt de zuster met verwonderde stem: 'Maar dat gij dat hebt durven leren... rijden met die auto...'

Mijn moeder bekeek de non en gaf prompt het kwieke antwoord: 'Tja zuster, ik ben toch ook durven trouwen...' © Jean Dexters

Nooit meer oorlog

Vijftien was ik nog net. Veel verder dan het College en vervolgens het Atheneum was ik nog niet geraakt in het leven. Het stilzwijgen bewaren over die schoolgaande jaren lijkt me zelfs nu nog aangewezen.

Een oude, gepensioneerde onderwijzer, afkomstig uit een andere Limburgse regio maar alsnog goed terecht gekomen op de Nieuwstraat in ons eigenste Grimbede, schudde met veel overtuiging een nieuwigheid uit z'n rechtermouw. Mensen die dat wilden konden op een vaststaande datum, een zondag in augustus per autobus mee naar de andere kant van het land. Daar wachtte de deelnemers een groots opgezette manifestatie. Achteraf doorreizen naar een van onze kuststeden was natuurlijk ook mooi meegenomen.

Tegenwoordig en mede door toedoen van Facebook zou het gebeuren thans omschreven worden als een evenement. Destijds gaf onze nationale staatszender in het Journaal beelden en een paar interviews van het voorval. Men wist in Grimbede dus wel welke wind er die bewuste zondag over West-Vlaanderen ging waaien. Iedereen had heel de week nauwgezet het weerbericht bekeken. Allemaal waren ze ervan overtuigd dat Armand Pien het bij het rechte eind had. Dikke kleding bleef in de kast. Overigens, huidige generaties die niet weten wie Armand Pien was: ik neem even een pauze voor een kop groene thee en een stuk notenkoek zodat jullie Google daaromtrent kunnen gaan lastigvallen.

Om zes uur stond die bus aan het vertrekpunt. Thieu van Jan, oftewel mijn pa, koos een plaats en kreeg meteen het gezelschap van een leeftijdsgenoot. Een zevental jongeren, waaronder mijn kameraad en ikzelf, vonden achteraan in het vehikel een plek.

De chauffeur reed over Antwerpen. Geen enkele inwoner van de koekenstad stond daar klaar om naar ons te wuiven. De Kennedytunnel werd in het lang en breed besproken. Voor sommigen leek hij een ietsje te smal. Frisdranken waren voorzien en konden verbruikt worden.

We naderden Lokeren. Het was al warm in die bus en stemmen gingen op om ergens halt te houden. Links en rechts liet zich intussen ook een volle blaas opmerken. Van de autostrade afgaan kon enkel bij de Oost-Vlaamse stad die ik net vernoemde. Ach, die zes kilometer tot het wegrestaurant konden er nog bij.

Iedereen stapte uit, strekte de benen, de meesten zochten de respectieve toiletten op.

Ik sta er mijn waterige duit in het zakje te doen, zijnde het urinoir waarin een vlieg de richting aangaf.

Mijn pa pleegt iets verderop dezelfde actie. Naast hem komt z'n buurman in de autobus hem vervoegen. Heb ik toen gelachen!

'Thieuuuu,' zegt de man traag, 'hier heb ik nog nooit gepist. Hier ga ik eens pissen , jong.' Alles in het leven heeft een primeur.

Deze man had in Grimbede absoluut een bijzonder positief aanzien. Typische humor, muzikant, fervent wielertoerist met veel kilometers op de teller.

De chauffeur zette z'n vehikel terug op het juiste spoor. Precies op tijd arriveerden we aan de site waar de manifestatie doorging. We werden vooral aangemaand in groep te blijven. De massa aanwezigen liep al snel naar de zestigduizend en daartussen op zoek moeten gaan naar een verloren schaap was onbegonnen werk, drukte de oude, gepensioneerde onderwijzer z'n volgelingen op het hart.

Jawel, die hoge toren maakte indruk. NOOIT MEER OORLOG in vier talen op elke zijde van het herdenkingsmonument voor de Vlaamse gesneuvelden van de Eerste Wereldoorlog werd grondig voorzien van commentaar.

Een eucharistieviering, lange toespraken, vendelzwaaiers, klaroengeschal en trommelkorpsen: stilaan kregen de Grimbedenaren er dorst van.

Toch moest het einde van het programma afgewacht worden eer de nieren konden rekenen op de toevoer van verse vloeibare middelen.

In mijn herinneringen moet het na het verlaten van de IJzervlakte, het verorberen van de frieten en de steak met champignonsaus richting Nieuwpoort gegaan zijn. Conclusie van sommige Grimbedense medemensen die voor het eerst in hun leven over dat zomers warme strand wandelden: veeeeeeel water in de zee.

NOOIT MEER OORLOG

Jammer dat de mensheid er nog steeds niet van doordrongen is.

Toch kan dit stuk niet eindigen zonder nog een flashback omtrent het Lokerse plaskwartier tijdens de heenreis.

‘De pastoor zal ons mogelijk missen,’ sprak de amusante reisgezel onderhoudend, vermakelijk, ‘maar allez, onze volle aflat hebben we vandaag hier verdiend.’

© Jean Dexters

“Grenzeloos”

Ter elfder uur begaf ik mij graag weer eens naar ons Wijkcentrum in de Hoekstraat. Eerst moest er een winnaar zijn in Luik-Bastenaken-Luik.

Mede dankzij z'n fiets wist Simon Gerrans dat aardig te regelen. Bijzonder op deze zevenentwintigste april was dat onze overleden Grimbedenaren ook nog een keer op het podium kwamen. Allemaal waren ze voor 10 uur in de voormiddag met het rechterbeen uit hun graf opgestaan. Na 18 uur konden zij zich weer omdraaien.

Bidprentjes, doodskaarten, rouwadvertenties, het was mooi om doorheen al die mappen te bladeren. Zeer zeker ook wat betreft de foto's in groot formaat op canvas van inwoners die onze tegenwoordige generaties lang geleden zijn voorgegaan.

Mensen en hun graven terugvinden via een site is nu een mogelijkheid voor wie zich nog in dat verleden interesseert of de weggehaalde graven van wie hun dierbaar is, wil herbekijken.

In een van de dikke catalogi botste ik al vlug op mijn eigen vader.

Stil zei ik 'hallo' en dat een paar van mijn burens mij onlangs nog vertelden 'dat ik hoe langer hoe meer op u ben beginnen lijken.'

In gedachten verzonken ging ik verder: Thuis was je niet altijd de makkelijkste, dat ging beter toen je de derde leeftijd binnenstapte. Zelf ben ik nog elke dag furieus om een boel diversiteiten en heb nog lang geen rust gevonden. Mijn rituelen zijn ook absoluut dezelfde niet als de jouwe, jij ging naar de kerk tot aan het moment waarop de laatste levenskilometer ingeslagen werd. Ik heb een goddeloos geloof, geloof in niets, na mijn laatste adem elkaar nog tegenkomen zal dus niet gebeuren.

Ah ja, jij bleef bij dezelfde vrouw, ik heb nummer vier op het oog.

Ach, ik ben geen bezoeker van het kerkhof, overledenen zitten in je hart. Ook al zijn er intussen graven weggehaald of ligt er een verzameling knoken in een massagraf waar zelfs samen een kaartje leggen niet eens tot de mogelijkheid behoort.

Met dat gemijmer werd het achttien uur. De jongens van 't Oude Grimbiaca begonnen met het in dozen steken van de albums.

Mij ontlokte het de uitspraak: 'Zie maar dat jullie mij nog lang uit die mappen houden.' Heel even omspeelde een fijne lach de mond van een lid van onze heemkundige kring.

Opnieuw in de simpele doch knusse werkmanswoning aanbeland, kwam ik tot de bedenking: het einde... Sterven doe je niet iedere dag, het enige wat je kan doen is het te aanvaarden. Wees er allen van overtuigd dat ik een echte volhouder ben en als dusdanig ontzettend lang dood kan zijn. Weet eveneens dat ik het zeker geen tweede keer zal herhalen.

Stel nu, zoals mag worden aangenomen, dat ik zou komen te gaan: het leven is ten slotte een horizontale val. Overwogen is een lijkverbranding, als gegeven al sedert meerdere jaren hot. 't Is zelfs stukken hotter dan een praktiserende paaldanseres in het red-light district nabij Luik.

The Final Countdown. The Finishing Touch: het zal me allemaal worst wezen. Het zal me behoorlijk koud laten. Zeker de dagen nadien. Met een rouwclown als ceremoniemeester mag men mijn restfractie in de Maas kieperen.

Noteer alvast dat de bleiters achter mijn gat mogen weg blijven. Ik hou niet van gehuil, gejack, gesnik, gesnotter. Dansen én lachen mag, wijl ik, omgeven door levitatieve geluidsgolven afdrijf op dat watervlak om vanuit Kotem via Mechelen, Vucht, Leut, Meeswijk, Elen, Maaseik, Ophoven, Geistingen en Kessenich het land te verlaten, zomaar Rotterdamwaarts, zonder omzien richting Noordzee.

Vooraleer de uitstrooiing plaatsvindt zullen de aanwezigen er wel de Negende Symfonie in D van Gustav Malher moeten bijnemen. Dat kan even duren.

© Jean Dexters

Grömmers

Och jonges en mäesjes toch. Wi-j es het met uuch? Euverles dach iech: de mos het iezer mer smeije es het heit is. Ônger ôs gezag en gezwege: nao een menuut of dreij bèn iech drek oetgesjeit. Boa waor iech aan begosj? Grömmers sjrieve, de bruks den doeme d'raan. Kalle es het probleem neet. Ma èn Antwerpe dachte ze dan dat iech van Keule keem. Ein van mien trukke waor dat iech dao e juffrouwke outlag wat een aomezeik waor. De leegskes van de Sjelde hubbe noeët zo schoon geshène es dôw.

Es iech truk keem oêt de stad van Brabo stobde de bus op de Steinweeg aan de Kluit. Veur het get rapper laote te goan sloog iech mer aaf aan de Päels. Doa mösh iech nog oêtwieke veur 'nne ieëgel. Ma aan de pottekoele haw'ech toch 'nne rare minsch zin stoan. Ech e gek menneke van e joar of feerteg. Mèt iksbein. Waat es meg dat veur ene subbedeus, dach iech nog. Veur miech stong'er dao noa pierelinke te zeuke. Woarbele zal'er dao neet gevonge hubbe. Ma de wèts'et noots

Es iech dan e paar minute later thoes waor, in de weinter stiêf bevroore van de kaw, haw de ma al nen tleur sop veirdeg staon. En tege een komp greun moos mèt een sesies en appeleprôtsj zag iech ouch neet neij. De pa zaot al aan den tillevisie. 't Woar Anderlech-Benfica Lissabon. En 't woar 1-3. Rik de saaijeleir zag'et noch: doa kump vanoavend niks goads van. En he haw geliek.

Rik haw altied geliek.

's Angerendaags heurde iech dat die kerel aan de pottekoele oêt het kannegaat in Boorseme keem. Mer good datter alek t'ruk euver de steinweeg geraak es, zonger præugel of blaw plekke.

Vwalla, en now gaon iech meg de zweit ins afvège, anges drief'er seffes aan de deur oet.

© Jean Dexters

DOOD

Een rustige herfstavond in 1984. Boudewijn en Fabiola keken gezellig naar een documentaire op de RTBf. Mensapen in de Rwandese jungle bewogen over het scherm. Meer bepaald chimpansees. Plots schoot hare majesteit in een lach en zei; 'Et bien Baudouin, de ene chimpansee is duidelijk de andere niet.' Doña Fabiola Fernanda Maria-de-las-Victorias Antonia Adelaida de Mora y Aragón stierf dus op 5 december van het afgelopen jaar. Eens de tachtig voorbij en zelfs een koningin ziet haar kansen om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen stijgen als de opwarming van het klimaat.

Rechtuit gezegd wat mij betreft: dat vertrek kwam niks te vroeg. Ik was geen fan. Mocht ik een medewerker van Charly Hebdo zijn, een paar cartoons van mijn hand hadden voor meer dan gewone opschudding gezorgd. Onze Grimbedenaren die haar bij leven de hemel in prezen, zouden misschien niet afkomen met wolfijzers en schietgeweren, maar toch minstens met rotte eieren of tomaten in een staat van verregaande ontbinding.

Maar goed, wat wilde de kwestie? Met medegebruik van de strikt persoonlijke telefoon belde ik de voorzitter van *t Oude Grimbiaca*. Het betrof een onderwerp dat hier verder niet ter zake doet en dat deksel blijft dus op de pot. Aan het einde van onze babbel kwam dit nummer van het inmiddels in Grimbede wereldberoemde tijdschrift ter sprake. Dat zou volledig gewijd zijn aan de overleden koningin. Of er daaromtrent een stukje te schrijven viel? Een vraag als een andere. Oké, zei ik, en dacht niet eens 'oei'.

Natuurlijk had een deel van de mensen in ons dorp iets met haar. Een koningspaar in je achtertuin: het is niet zomaar iets. Aan die adoratie heb ik mij niet begeven. Geholpen door de vooruitgang van de levensjaren en na het horen van diverse winden, of het lezen van journalistieke studies, was de conclusie: neen, aan mijn chauffage zal zij zich nooit hoeven komen te verwarmen. Mijn republikeinse denkrichting koerste over de decennia een geheel andere richting uit.

Als ik voor een activiteit buiten onze bronsgroene provincie moest zijn en in

Antwerpen, Oost-Vlaanderen of tegen een Bruggeling moest uitleggen waar precies mijn thuisbasis terug te vinden is, had ik sedert een aantal jaren steeds de uitleg omtrent een koninklijk nonnenklooster om mee uit te pakken. Zo ben ik dan ook wel.

Veel was er dan helder en klaar. Een man die ik aldus had leren kennen als lid van een schrijverscollectief in het fantastische stadje aan de Dender vertelde mij daar tijdens een avondlijk diner volgende situatie. Luc, gepensioneerd geschiedenisleraar in de Ros Beiaardstede had zich voorgenomen per fiets naar Santiago de Compostella te trekken. Hij volgde het voorziene parcours, pedaleerde langsheen stappende bedevaarders, trof hier of daar op het traject nog een andere fietser met hetzelfde doel. Het hielp de verplaatsing op een prettige manier vooruit. De aspergesoep hadden we inmiddels binnen gelepeld. De spraakzame tafelman vertelde verder.

Ergens in Bretagne werd het avond. Er moest een slaapplek gevonden worden. Een inwoner van een dorpje waar geen Franse president ooit geweest was, legde uit dat Luc nog een kleine tien kilometer voor de boeg had. Hier een keer naar links, daar een keer naar rechts. Op een bepaald punt zou er iets als een soort oud-klooster opduiken. Daar moest onze voormalige leerkracht wezen. Door Ivo van de denderende taverne Mont Blanc werd ons als voorgerecht een bordje salade met rode biet en geitenkaas voorgezet. Luc kwam aan een hoge gesloten houten poort te staan. Hij diende een koperen bel te laten kleppen. Even later ging er een kleinere zijdeur open, en na vraag en antwoord was er eten en een kamertje beschikbaar. Veel meer uitleg kwam er niet van de man in een witte outfit. De matras werd even getest. Dat kon beter. Wat het eten betrof: dat was ook al niet veel soeps. Een te klein stuk vlees werd hem gebracht. Zelf te bakken in een waterige braadboter. Bedoeling was eveneens dat Luc z'n aardappelen zelf schilde en kookte. Eens in het keukentje bleek dat drie kwart van die piepers zo glazig waren dat de appetijt per secondewijzer verminderde. Oké, er werd gegeten en gedacht. Hier morgenvroeg maar zo snel mogelijk de deur uit, was het directe voornemen. Zelf zaten we intussen aan de everzwijnkoteletjes met boschampionns, stukjes pompoen, koolrabi en spruitjes.

Het gebouw had inderdaad iets van een klooster. Een kleine rondgang leerde onze man dat het er eigenlijk een schrale bedoening was. Enkel in een gang hingen er een aantal foto's van vroegere prelaten aan de wit gekalkte muren. Een aparte plek was er voor de opperprelaat. Maar dan gingen de ogen van onze Dendermondenaar pas goed open. Iets verder hing er een foto van een dame, de enige in het gebouw, in het wit. Een halve meter naast de opperprelaat trof Luc zowaar het portret van Fabiola. Meer te weten komen daarover leek hem de moeite waard. Aan de man die eerder op de avond zo goed geweest was hem z'n kamer te wijzen legde hij uit dat het 'zijn' koningin was die daar aan de muur hing. De Belgische vorstin in een onooglijk dorpje, ergens in Bretagne: een op z'n minst eigenaardig gegeven. Hoe zat dat? De medewerker vertelde dat dit vroeger een klooster was dat nu bewoond werd door mensen van Opus Dei. In een adem zei de man dat Fabiola hier met onregelmatige regelmaat op bezoek gekomen was en zelfs voor een zekere sponsoring zorgde. 'Met mijn geld,' benadrukte mijn kennis tussen twee lepels van zijn tiramisu in de taverne aan de Dender.

Kijk, zelfs ik kan niet geloven dat hare majesteit daarheen reisde om zich met de karwats op haar strikt persoonlijke rug te kloppen om alzo aan zelfkastijding te doen. Ik gooi het er maar even tussen, but you'll never know. Eind jaren negentig kwam ik er ook achter dat het tussen Fabiola en haar schoonzus, dolce Paola, niet echt boterde. Oké, het komt voor in de beste families, het is des mensen, het is van alle tijden. Maar de minachting van de ene en de judasserijen van de andere: het was heftig.

Ook begin 2014 blijkt Fabiola nog onrust te stoken aan het hof. De weduwe van Baudouin zorgt andermaal voor een haar in de boter. Ze had er genoeg, d'r kon er een af. Het erevoorzitterschap van de Koningin Elisabethwedstrijd zou ze overdragen aan Mathilde. Een doorn in het oog van Paola die zelf al lang aasde op deze titel maar aldus langs de vijver viste. En bij dat alles denk ik dan altijd: en toch moeten die altijd op de eerste rijen in de kerk zitten.

Maar goed, met Albert II kon Fabiola het dan weer stukken beter vinden. Als slot van dit stuk dient bijvoorbeeld vermeld te worden dat haar schoonbroer haar een keer een arm aanbood tijdens een winterse ochtendwandeling. Het had goed gevoren en dat deed onze vorige koning de uitspraak te berde brengen: 'Voorzichtig..., kalmpjes aan maar..., we hebben al uitschuivers genoeg gemaakt.'

© Jean Dexters

Weg en weer

Er was eens... een jonge Grimbedenaar die heel moeilijk onder het dak van de strikt persoonlijke woning kon blijven. Dat begon tijdens een zomerse vakantie waarin ook de prepuberale levensfase van de knaap het voor het zeggen begon te krijgen. Eerst drie nachten slapen, dan wakker worden, dacht hij. Na het middageten reed hij op de fiets weg van 'den hook'. De ontdekking van de dag werd de sluis van Neerharen. Iets later raakte hij over de Duivelsberg, passeerde Heiwyck en de kerk van Zutendaal om nog later doorheen Munsterbilzen te rouleren en om met een zekere graad van verbazing vast te stellen dat het stadje Bilzen een stadhuis bezat.

Enkele jaren later liet onze teenager het normale dagonderwijs achter zich. Weg van die te vervloeken omgevingen, was het motto. Weg van die opdringerigheid en de bekrompen klefheid. Een paar jaar aan de Gemeentelijke Muziekacademie bracht hem samen met een paar andere achttienjarige Maaslandse jongeren in het Brusselse Conservatorium. Daar moesten ze voor het eerst naartoe op maandag 4 oktober 1971. Per bus naar Lanaken. Vertrek om vijf uur zesenvestig nota bene. Een andere bus naar Hasselt. Dan de trein op richting hoofdstad. Net in het weekend voor deze datum speelde Philomène van de Zenger zich accordeongewijs in het Guinness Book of Records.

De hoofdstad werd in dat academiejaar nooit de warme jas die Johan Verminnen een tijd later ging bezingen. Er werd besloten de Antwerpse lucht te gaan opsnuiven. Aan het Koninklijk Vlaams MuziekConservatorium werd er qua mentaliteit uit een geheel ander vaatje getapt. Iets verderop, in de *Claxon*, eveneens.

Er moest muziek gespeeld worden. In een Luikse jazzclub had men een trombonist nodig. Wekelijks ging dat op donderdagavond in de toenmalige Corolla naar het centrum van de Vurige Stede. Als er de dag daarna gewerkt moest worden in de onderwijsjob, kon dat aardig tegenvallen. Problemen met een opkomende keelpijn, die er in werkelijkheid niet was, kon een excuus zijn.

Een grote wens van de inmiddels min of meer volwassen geworden hoofdfiguur in dit stuk was altijd voet op Engelse bodem zetten. Dat lukte in 1998 voor het eerst. Dankzij de

Eurostar. Liever onder dan op het water. 2000 en 2002 volgden. Dat Engels ontbijt beviel de man namelijk best goed. En dirigeren in de St Paul's Cathedral was telkens een wonderlijk gebeuren. Aan het einde van hun Europese tour, die jaren na elkaar aanving in Grimbede, speelden die muzikanten-studenten van de United States Coillegiate Wind Bands and Chorus daar op de top van hun kunnen.

Vijfduizend vijfhonderd kilometer van hier. Zomer 1999. Drie weken doorheen de regio New England USA. In de staten Massachusetts, New Hampshire, Vermont, Rhode Island, Maine gingen er behoorlijk wat deuren open.

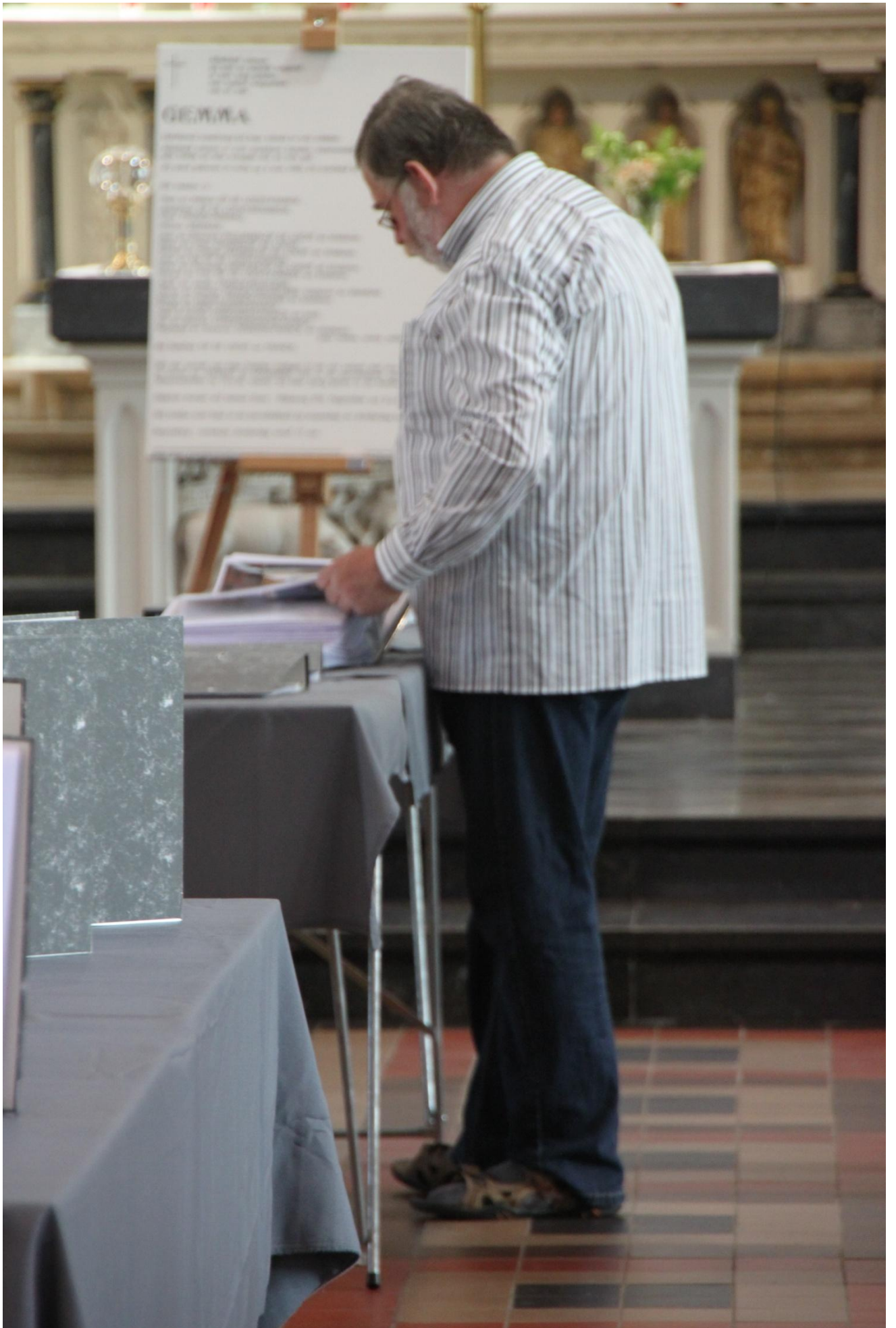
En in Connecticut, waar we in een reusachtig groot Casino terechtkwamen werd er op de Blackjack van 15 Dollar 90 Dollar gemaakt. Beginnersgeluk, zei de vrouwelijke croupier.

Jamsessies in een Oostendse jazzkelder. De toetsen van de piano hebben het geweten. Idem in een club te Valenciennes, Noord-Frankrijk,

Het schrijven van literaire epistels bracht onze man op podia in Antwerpen, Gent, Brugge, Londerzeel en vooral in Dendermonde en het land van de Durme.

Maar een mens blijft niet rondhossen. In Grimbede blijven is ook leuk. Achter het 'weg en weer' is er grotendeels een punt gezet. Onze man verzint sinds jaren wat zinnen, alinea's, die als het even meezit een boek worden en begeeft zich tussendoor aan het bereiden van de dagelijkse kost. Zonder de hulp van Piet of Jeroen.

© Jean Dexters

Pièce unique

Tijdens de Indian Summer van 1996 dacht ik: wat zal ik eens doen om doorheen de dagen te raken? Ik heb altijd graag gepeuterd: tussen mijn tenen, in mijn oren, in mijn neus. Een kuil graven aan de achterzijde van de strikt persoonlijke woning zou enig stof kunnen doen opwaaien. Jo Stans, mijn buurman, altijd bereid om mij bij zo'n actie van advies te dienen, zei: 'Iech zou dat neet op ei-jnen daag doen, jong. De geis tech kepot zwei-jte.'

De plek voor de kuil was zorgvuldig uitgekozen. Dat had enkele uren zonder slaap gekost. De afmetingen waren bepaald op een lengte van 180 centimeter, een breedte van 90 cm met een maximale hoogte van 100 cm. De schup was tevreden nog eens een keer in de buitenlucht te komen en deed onder mijn handeling wat er van een schup in zulke omstandigheid verwacht wordt. Let wel: na een half uur had ik een flesje bier nodig om het eerste opgewaaide stof weg te spoelen. En vermits een mens niet op één been kan staan...

En weer kwam Jo Stans kijken hoe de kwestie verliep. 'Luk-ket jong?' En ik: 'Joa, joa.'

Ik raakte zevenentwintig centimeter diep. Tegen het avondeten was dat zelfs zestig centimeter.

's Anderdaags ging de bezigheid onverdroten verder. Gek was wel de gedachte: een hoogte van 100 cm halen en toch alsmaar dieper graven, het leven verloopt raar.

Een overpeinzing die mits het gebruik van twee, drie flesjes bier op een zijspoor gezet werd.

Opeens, vierentachtig centimeter diep, klonk er een krassend geluid. Weer zo'n stuk baksteen dat het daglicht zou kunnen aanschouwen, dacht ik. Daarvan was er al een hele hoop uit de grond gepeuterd. Eerst gaf ik mezelf nog de toelating om te pauzeren met een flesje bier of vier, vijf. En Jo Stans stak weer het hoofd boven de ruitjesdraad die onze eigendommen markeert.

'Dat begint goad veuroet te goan,' was z'n opmerking. 'Joa, joa,' zei ik.

Neen, dit keer was het geen brik. Daar verscheen een vorm met iets als een tekening. De schup ging aan de kant. Met zachte hand wreef ik een beetje over het voorwerp. De tekening begon te lijken op een gezicht. Met de minuut werd het duidelijker dat hier, in mijn kuil, een boeiende vondst voor het opdiepen lag. En jawel hoor, het potje zag er na enige bewerking met een vochtige doek, werkelijk uniek uit. Verdiende ik op dit ogenblik niet een flesje bier of zes?

De bijzonderheid van het stuk werd ook door de eminente Maastrichtse professor K.U.C.H. Hoes in meerdere toonaarden bezongen. Na grondige inspectie wist de man te vertellen dat het hier om een Romeinse gezichtsurne in terracotta ging uit ongeveer 2453 voor Christus. Hij wilde meteen een mooie som op tafel leggen. Dat weigerde ik radicaal en het pièce unique kwam mee terug naar Grimbede.

Al jaren staat het dus te pronken aan de linkerkant op mijn eettafel. Gevuld met een vochtinbrengende zalf op basis van Italiaanse wortelen. 't Is dus eigenlijk, feitelijk niet meer of niet minder dan een potteke met vet.

© Jean Dexters

Brief uit hogere sferen

Hallo Grimbede,

bij uitbreiding Maasmechelen,

Het lijkt misschien raar dat jullie deze brief zo even voor de feestdagen voor ogen krijgen, nadat ik inmiddels al heel wat jaren van de aardbodem verdwenen ben.

Meer bepaald in oktober 1981 werd ik naar mijn laatste rustplaats gereden. Nota bene de site waar ik als gemeentearbeider omwille van de dagelijkse boterham uren had doorgebracht om een kuil te graven voor zij die mij er per se naar de eeuwige jachtvelden wilden voorafgaan.

Anderhalf jaar later, na een al te lange final countdown, overschreed trouwens ook mijn vrouw die eindstreep.

Het gemeentelijke fusiegebeuren had ik zien ontstaan. Regelmatig verwittigden mijn grijze cellen me dat daarvan mijn hersenen onder hun schedeldak hingen te kreuken. Het bevechten van allerlei kwesties bleef meermaals resultaatloos onder mijn beuken. Het kon niet anders eindigen dan met een serie hartaderbreuken.

't Is te zeggen: één zo'n stevige aortaruptuur was als uppercut natuurlijk voldoende om op die bewuste doordeweekse herfstige donderdag het tijdelijke te wisselen voor het eeuwige. Terwijl er nondemiljaarde net die middag mosselen met friet op tafel ging komen.

En ieder jaar stond mijn zoon aan ons graf. Op een bepaald moment zelfs met vrouw en kind.

Er moesten oplossingen komen want zo'n kerkhof is als een emmer die eerst volloopt om vervolgens over te lopen. Acuuut plaatsgebrek, was het ordewoord dat op onze nazaten afgestuurd werd.

De Maasmechelse politici hadden hun oplossing kant en klaar. Er werd gezocht naar geld, de gemeentekas kon gespijsd worden op de kap van zij die ooit hun laatste adem hadden uitgeblazen.

Ondanks het feit dat er op zo'n begraafplaats weinig verbruik is van hetzij oude, dan wel jonge jenever, lag er hier vanaf dat moment bij velen toch het een en ander zwaar op de lever.

Wat wilde het decreet? Een gespecialiseerd bedrijf werd aangesteld om op sommige percelen opgravingen uit te voeren. Stoffelijke resten gingen een gezamenlijk graf in. Voor de vuist weg kwam men onze graven zomaar eventjes ontieren als waren we een bende gebrandmerkte schurken.

Vandaar een paal op onze knekels, of in het beste geval tien centimeter voor de grafstenen, met daarop een melding met de uitleg over hoe de verwijdering kon worden vermeden.

Het was en is nog steeds een trap tegen onze scheenbenen en op de ziel van onze familieleden die als het ware opnieuw in een rouwtoestand terechtkwamen.

Had ik het geweten, ik had mij laten cremeren waarna de restfractie in Kotem in de Maas had mogen gekieperd worden om zonder omzien via Mechelen Vucht Leut Meeswijk Stokkem Elen Heppeneert Maaseik Ophoven Geistingen en Kessenich het land te verlaten, Rotterdamwaarts, richting Noordzee.

Ik zou op dit alles niet terugkomen, lang leve de dood, namelijk. Maar anno 2015, Allerheiligen is nog niet zo lang geleden, valt er nog steeds niet te tornen aan het gemeentelijke geldgewin.

Onze rijstpap smaakt zuur.

Ik dank u voor uw waaaaaaaandacht. Thieu.

© Jean Dexters

Het zal je kermis maar wezen

Niet het minste idee had ik betreffende de onderwerpen die in deze nieuwe brochure van *t Oude Grimbiaca* zouden verschijnen. De voorzitter, de secretaris, ook Quinto, zijn hond, niemand zegt mij ooit iets. Als goede plantrekker dan maar de eigen weg gevolgd om een pagina of zes, zeven, acht à negentien te vullen.

Het hiernavolgende stuk zal dus niet meer of niet minder dan handelen over het kermisweekend van 16, 17 en 18 juni 2007 en de lugubere moord die er zich voltrok.

Laat mij jullie meenemen naar het Wi-erplein. Om 4 uur 37 in the goddamned fucking morning stapten Gaston en Frans naar hun auto's. In hun alcohol zat nog weinig bloed. Tussen lunapark Casino Royal en schiettent Texas struikelde Frans over een zwarte zak van het type "Opgeruimd staat netjes". 'Miljaardegot,' stamelde hij. De zak scheurde voor een deel open. Het duo was op slag doodnuchter bij het zien van een lijk. Meer bepaald ging het om een romp. Met een zwaar weekend in de benen, ingezet op vrijdagavond, kon enig kokhalzen niet voorkomen worden. Gaston hervond het snelst zijn koelbloedigheid terug en belde het politiecommissariaat. Als de wiedeweerga kwam er zes minuten later een eerste combi aan op de plaats delict. Een perimeter werd ingesteld.

De Tongerse onderzoeksrechter wiens naam voor de goede orde onbekend moet blijven, kwam aanrijden in zijn Toyota Celica uit 1996 met 159386 km op de teller en kreeg een grondige uitleg omtrent de eerste bevindingen. Hij luisterde slechts met een half oor en zou zelf wel zien hoe de vork in de steel zat.

Opnieuw verdween Frans achter hoek of kant om zijn maag te ontlasten van de effecten die de drank hadden teweeg gebracht. Vooral die nachtelijke friet goulash bleek er plots te veel aan.

Een tweede ploeg agenten vond tussen het ballengooikraam en het suikerspinnenkraam een andere zak van het type "Afval bestaat niet!" met het hoofd, de armen en de benen van het onfortuinlijke slachtoffer, waarvan nu al vaststond dat het ging om een niet meer zo jonge man.

Technische rechercheurs deden hun werk: de omgeving inschatten, sporenonderzoek, vingerafdrukken. Nummer- en markeerbordjes werden geplaatst om de geconstateerde feiten op het terrein te fotograferen. De rest van de onderzoeksarbeid zou zijn vervolg krijgen in het labo.

Ter info voor de leken: bij zo'n onderzoek speelt het tijdsverloop natuurlijk een belangrijke rol. Hoeveel zweet er ook gelaten werd, een oplossing kwam niet uit de lucht vallen. Regenen deed het wel. De mensen van het parket zaten met de handen in het haar vermits het dus geheel onduidelijk bleef omtrent wat er in de uren voor de vinding van het lijk had plaatsgevonden. Wie de dader of daders waren: voorlopig hing het antwoord tussen de zwaar dreigende wolkenpartijen.

Een week na de akelige ontdekking kreeg Olivier Wynen een telefoontje. Net toen hij de cd van de Vijfde Symfonie in do klein, opus 67, van Ludwig van Beethoven met de Boston Symphony Orchestra onder leiding van Leonard Bernstein in de lader van zijn Sony CMT-FX3001, à rato van 109 euro, had gestoken. “Miljaardenondegodverdomme”!, riep de man.

De privédetective nam toch maar op. Er werd met de beller een afspraak gemaakt voor de volgende dag.

'Kan dat niet onmiddellijk?' vroeg de man vrijpostig.

'Ik sta hier al een paar minuten te drentelen aan uw voordeur.'

'Oké dan maar,' was Oliviers knorrige repliek.

Tja, dacht hij met een zucht: daar gaat mijn Vijfde Symfonie, het leven is bijlange na zo simpel nog niet. Hij liet de bezoeker binnen.

Ik zou het nu moeten hebben over hoe buitengewoon intelligent deze Maaslandse privéspeurder is. En hoe dom en onhandig het politieapparaat te werk gegaan was om achter de waarheid te komen. Jawel, er was een Kotemnaar opgepakt. Na drie dagen mocht Giel Louis Mariette Bemelmans vrij wegens het hebben van een alibi dat klopte als een zwerende vinger. Op het ogenblik van de feiten zat hij namelijk simpelweg in zijn strikt persoonlijke deelgemeente in de frituur aan de Grotestraat een friet met zoete mayonaise en een berenhap te eten. Het smaakte

geweldig maar de honger bleef aanwezig. Giel liet achtereenvolgens nog een gacky, een zigeunerstick, een Poolse worst, een shaslick en twee haringen aanrukken.

En zeg nu zelf: wie zou er na zo'n uitgebreid maal nog goesting hebben om een stuk over middernacht richting Grömme te komen en er zich te vergrijpen aan de een of andere pechvogel?

In het autopsieverslag was trouwens met zekerheid geacteerd dat het overlijden had plaatsgevonden tussen 2.30 uur en 4 uur. En omstreeks die tijd zat Giel opnieuw op een kruk aan de toog van de Ponderosa. Al dat eten moest immers gecompenseerd worden met de nodige glazen bier.

Ook met betrekking tot de situatie zou ik jullie vervolgens nog om de oren moeten slaan met een stuk of zes, zeven dwaalsporen. Vergeet het. Mensen aan de draai houden is zo niet mijn ding.

Olivier Wynen was intussen bezig met het oplossen van de puzzel. Na nauwkeurig zoekwerk en slim beredeneren kwamen er verbazingwekkende ontdekkingen bovendrijven. Analyses werden gemaakt. Na achtendertig uren, vierentwintig minuten, zeventien seconden en zesenvijftig honderdsten onverdroten inspanningen kreeg de criminele handeling zijn ontknoping.

Een hel kwartet, een half kwartet zou slechts beperkt blijven tot een duo, en dus, zeg maar, redelijk belachelijk zijn, maar vier zussen, let wel!, uit Mechelen-aan-de-Maas, bleken de plegers van het misdrijf. Hun namen: Elisabeth, Henriette, Louise en Marie.

O ja, over het slachtoffer nog dit. Om de familiale privacyregels niet te schenden zal ik zijn naam en plaats van herkomst niet bekendmaken. Volgens het toxicologisch rapport waren er geen tekenen van alcohol-of drugsgebruik. Er was geen maaginhoud. Bij leven en welzijn was de man kerngezond. Wellicht moet hij op een onbewaakt moment zijn moordenaressen ooit zwaar dwars gezeten hebben.

© Jean Dexters

't oude grimbiaca
tentoonstelling over

Datum: zondag 23 april 2017
Tijd: 10:00 tot 18:00

Opgrimbie zorgt voor onderwijs

Heemkundige kring

't oude grimbiaca

Kom les volgen in het oude klaslokaaltje en kom zo meer te weten over het onderwijs in het kerkdorp door de jaren heen. Kom eens neuzen in oude lesboeken of leer schrijven met griffel en lei. Herken je jezelf, je ouders of grootouders op de talrijke foto's? Inkom: GRATIS

Lokatie : Wijkcentrum Opgrimbie
Hoekstraat 1
3630 Maasmechelen

Programma

- ♦ Opening tentoonstelling om 10:00 h.
- ♦ Afsluiten tentoonstelling om 18:00

MIJN
ERF
GOED

Heemkundige kring
't oude grimbiaca
Schoolstraat 17

Contact: Dubois Carlo 089-762968

V.u Dubois Carlo Engelstraat 7 3630 Maasmechelen

niet op de openbare weg werpen a.u.b.

't oude grimbiaca
tentoonstelling Opgrimbie

Datum: Zaterdag 10 juni 2017
Tijd: 12:00 tot 17:00

“Opgrimbie zoekt het landelijk”

Heemkundige kring

't oude grimbiaca

Tentoonstellingsdag

Met ongeveer 70.000 leden in bijna 900 lokale afdelingen is Landelijke Gilde de grootste plattelandsvereniging in Vlaanderen en Oost-België. Onze Lokale afdeling organiseert jaarlijks leuke en interessante activiteiten voor leden, dorpsbewoners en hun gezin. Zo zijn er elk jaar heel wat recreatieve fietstochten. Open tuinen en Dorp in de Kijker. Naast het organiseren van leuke activiteiten zetten onze landelijke gilde zich in voor de leefbaarheid in ons dorp. **Inkom: GRATIS**

Lokatie : Kristoffelkerk
Heirstraat 515 A
3630 Maasmechelen

Programma

- ◆ Opening tentoonstelling om 12:00 h.
- ◆ Afsluiten tentoonstelling om 17:00

**Heemkundige kring
't oude grimbiaca
Schoolstraat 17
3630 Maasmechelen**

Contact: Dubois Carlo 089-762968

niet op de openbare weg werpen a.u.b.

**MIJN
ERF
GOED**

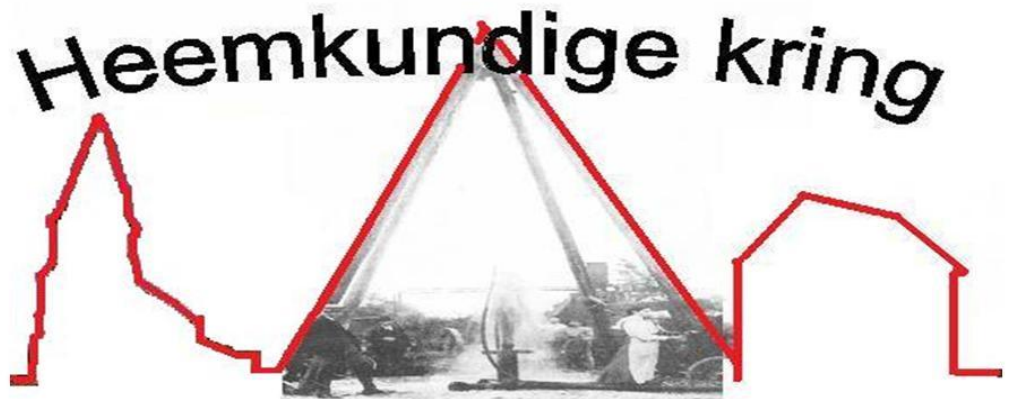
V.u Dubois Carlo Engelstraat 7 3630 Maasmechelen

't oude grimbiaca
tentoonstelling Opgrimbie

Datum: Zaterdag 17 juni 2017
Tijd: 12:00 tot 17:00

“Opgrimbie verwacht jaarlijks Ridders uit klein Spanje”

Heemkundige kring

't oude grimbiaca

Tentoonstellingsdag

Ondanks de regen trok de stoet dit jaar toch door de straten van Opgrimbie. De Ridders van Klein Spanje onder leiding van hun prins Pierre I en jeugdprinses Gwendolyn I trotseerden de regenbuien. Maar bij ons valt er geen regen. Op deze tentoonstelling maakt U kennis met 3 x 11 jaar ridders uit klein spanje. Prinsen, kledij en diverse attributen zullen aanwezig zijn.

Inkom: GRATIS

Lokatie : Kristoffelkerk
Heirstraat 515 A
3630 Maasmechelen

**MIJN
ERF
GOED**

Heemkundige kring
't oude grimbiaca
Schoolstraat 17
3630 Maasmechelen

Programma

- ◆ Opening tentoonstelling
om 12:00 h.
- ◆ Afsluiten tentoonstelling
om 17:00

Contact: Dubois Carlo 089-762968

niet op de openbare weg werpen a.u.b.

V.u Dubois Carlo Engelstraat 7 3630 Maasmechelen